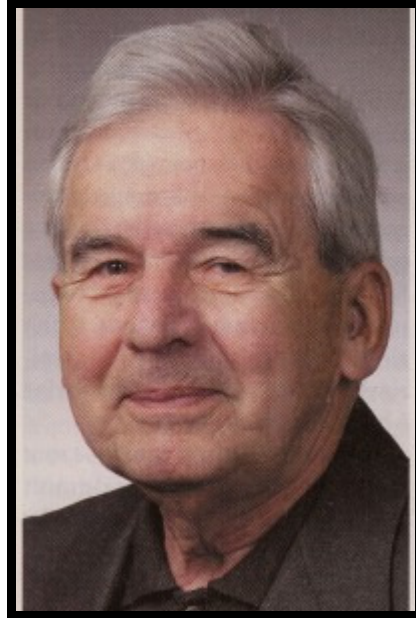

Dr. Solymoss Béla

(1924-2012)

1924-ben született Nagydorogon (Tolna megye), orvosdinasztia gyermekeként (nagyapja és édesapja is körorvosok voltak). Elemi iskoláit szülőfalujában végezte, majd a kalocsai jezsuitáknál érettségizett. A budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem Orvostudományi karán, 1947-ben, kitűnő diplomával avatták orvossá.

Az egyetemen, a nemes Balogh Ernő professzor vezette II. számú Kórbonctani és Rákkutató Intézetben ismerkedett meg Dr. Romhányi Györggyel, akit követve (Romhányit a szombathelyi közkórház osztályvezetőjévé nevezték ki) 1947-ben Szombathelyre került. A laboratóriumban az első napon találkozott Varga Zsuzsa orvostanhallgatóval, akit 1951-ben feleségül vett. Egyetlen gyermekük, Zsuzsa 1954-ben született. Romhányi György Pécsre történő távozása után, 1951-ben az utód Dr. Solymoss Béla lett.

Az ekkor még közösen működő laboratórium és patológia 1952-ben elkülönült, de a laboratórium önálló szervezeti egységként csak 1954-től működött. A laboratórium munkáját minőségileg és mennyiségileg is ő lendítette fel. Ekkor került új helyre az akkor már több helyiségből álló központi laboratórium. Solymoss főorvos bevezette a kornak megfelelő modern eljárásokat (carbamid-nitrogén, kreatinin, vércukor mérések modernizálása, vér pH-mérés bikarbonát-titrálással, klorid, lángfotometriás kálium, nátrium és kalcium-meghatározás Zeiss-típusú lángfotométerrel, enzimaktivitás mérések – GOT, GPT, amylase, CK, ALP – fehérjéhez kötött jód vizsgálata, liquor vizsgálatok, steroid-hormon meghatározások, papír-elektroforézis). Solymoss Béla új iránti fogékonyságára jellemző, hogy a húgysav meghatározás új módszerét (foszfor-wolframátos metodika), melyet Henry és munkatársai 1957 őszén publikáltak Amerikában, már 1958. januárban, a szombathelyi laboratóriumban is végezték. Ugyancsak az amerikai közlést követően néhány hónappal rutin gyakorlattá vált a Reitmann-Frankel módszer a transzaminázok meghatározására.

Solymoss dr. aktívan vett részt a kórház tudományos munkájában is. Az általa és Zsámbéky Pál belgyógyász főorvos által szervezett klinikopatológiai konferenciák országos hírűek voltak. Sikerült külföldi szaklapokat megrendelni, így hozzáférhetővé vált a legfontosabb szakirodalom. Solymoss Béla lett az orvosi könyvtár első orvos tanácsadója.

Kiemelkedő, elmélyült szaktudása mellett emberi tulajdonságaiban is kiváló volt. Az 1956-os forradalomban a főorvosi kar kórházigazgatójának választotta. Hamarosan Solymoss főorvos kandidátusi fokozatot szerzett. Többször járt külföldi tanulmányúton, 1965-66-ban Montrealban, Selye János professzor intézetében töltött egy évet. Később egyik útja alkalmából nem tért haza, és rövidesen a montreali francia egyetem oktató és kutató professzora lett. Mivel hiányoztak neki a betegek, 1975-ben a világhírű montreali szív-kórházba (Montreal Heart Institute) pályázott, ahol a laboratórium igazgatója lett. S bár az egyetemről 1996-ban, a szív-kórházból 2000-ben nyugdíjba vonult, az oktatást és a kutatást is még sokáig folytatta.

Érdemei elismeréséül Solymoss Béla professzort 2000-ben a Magyar Laboratóriumi Diagnosztikai Társaság tiszteletbeli tagjává avatta.

Hosszan tartó betegség után, 2012-ben, 88 éves korában elhunyt. Emlékét kegyelettel őrizzük.

Dr. Kovács L. Gábor

egyetemi tanár,
az MTA rendes tagja,
Pécsi Tudományegyetem
Laboratóriumi Medicina Intézete
(a Markusovszky Kórház Központi
Laboratóriumának volt főorvosa),
a Magyar Laboratóriumi Diagnosztikai
Társaság elnöke

Dr. Hadarits Ferenc

osztályvezető főorvos
Markusovszky Kórház Központi
Laboratórium